

Megkerült a hiányzó láncszem?

Robert Bauval: Az Egyiptom-kód. Az *Orion-rejtély* című sikerkönyv szerzőjétől

Az Egyiptom-kód nem hasonlít elődeire, úgy mutatja be az ókori egyiptomi civilizációt, ahogy előtte soha senki nem kísérelte meg. Lerántja a leplet a „nagy rendezési tervről”, amely Felső-Egyiptom csodálatos templomait is érinti, és továbbfejleszti a piramis-csillag korreláció elméletét. Kipipálhatjuk a piramis-rejtély megoldását?

Nincs az a kisdidiák, aki ne töprengett volna el: ugyan mire valók az egyiptomi Óbirodalom korában épült piramisok. Lehetetlen, hogy csupán temetkezés céljára ilyen hatalmas építményeket hozzanak létre! Akkor pedig milyen lehetséges célt szolgálhattak? Miért vannak alacsony alagútjaik, hosszú, keskeny, sehová sem vezető járataik és üres kamráik? Miért igazították őket a csillagok állásához?

Robert Bauval előző könyve, *Az Orion-rejtély* óriási vihart kavart a tudományos világban. Az egyiptomi gízai piramisok kapcsán mutatta be a rendkívül eredeti és mostanra már nemzetközi hírnévre szert tett csillagkorrelációs elméletet. Legújabb könyvében az örökkévalóság után kutat, nemcsak azt fejt ki, hogy az egyiptomiak hogyan tájolták építményeiket ilyen magas fokú precizitással, hanem a miertre is keresi a választ. *Az Egyiptom-kód* varázsához hozzátartozik még az is, hogy Egyiptomban írta meg, kibérelt egy lakást Hadajek el-Ahram külvárosában, alig egy kilométerre a gízai piramisoktól, rálátással a

külön ihletet adó Kheopsz-piramisra, és a Nagy-Britanniában összegyűjtött kutatási anyagait itt öntötte könyvformába. Célja az volt, hogy feltámassza poraiból a régi egyiptomi csillagvallást, és bemutassa, ez miként inspirálta az egyiptomiakat arra, hogy országukat „a menny földi képmásává” alakítsák. Az első kutatási eredményeit még 1994-ben *Az Orion-rejtély* című művében publikálta, amelyből a BBC 2 dokumentumfilm is készített *The Great Pyramid: Gateway to the Stars* címen. A következő néhány év során három, az egyiptomi csillagvallással kapcsolatos könyv látott napvilágot.

Az egyiptológusok egyöntetűen vallott nézetei szerint a piramisok a holt királyok testének adtak otthont. Ami pedig a bonyolult belső alagút-, kamra-, akna- és folyósórendszerüket illeti, arra tervezték őket, hogy félrevezessék a sirrablókat; a csillagászati tájolásról pedig azt gondolták, hogy nincs jelentősége, vagy egyszerűen szerencsés véletlen. „...ezeket a nézeteket senki sem vonta kétségbe csaknem kétszáz éven át, az olyan részletek ellenére sem, hogy egyetlen király holttestét sem találták soha a piramis belsejében, vagy ha már itt tartunk, a környékén sem. Furcsa módon azonban bizonyos jelek arra engednek következtetni, hogy a piramisok sokkal magasabb célt szolgáltak annál, mint hogy pusztá síremlékek legyenek. Ez a rengeteg nyom mindig is itt volt a szemünk előtt, csak értelmezni kellett volna őket, hiszen lerítt róluk, hogy közülük van a csillagokhoz” – írja Robert Bauval. Miért van közülük a csillagokhoz? Például azért, mert minden piramist jellegzetes csillagászati irányokba tájoltak, a legnagyobbak szellőzőjáratát olyan fontos csillagcsoportok felé, mint az Orion, a Szíriusz. Érdekes árulkodó nyom az is, hogy a piramisok nevében „csillagok” szerepeltek. A piramisok kamrájának mennyezetét ötágú csillagokkal díszítették, az egyes belső falakra írásokat véstek a csillagvallásról és a csillagvilágba kerülő királyok sorsáról. Óhatatlan, hogy az avatatlan kutatók a legkülönbözőbb elméletekkel álltak elő, amelyek nagy része komolytalan. Például azt feltételezték, hogy a piramisokat az elsüllyedt atlantiszi civilizáció hozta létre; a mára elfeledetté vált levitáció segítségével épültek; és még sorolhatnánk.

Már *Az Orion-rejtély*-ben igazolta a szerző, hogy a három gízai piramis fekvése és a Nílussal alkotott relatív helyzete az Orion három csillagának és a Tejúthoz viszonyított helyzetének felel meg, ám ekkorra a téma már annyira degradálódott, hogy bármilyen új elmélet, amelynek a csillagászathoz vagy a csillagokhoz volt köze, tudományos közönybe, de leginkább zajos ellenkezésbe ütközött. Ebben az esetben a reakció még hevesebbé vált, mert az elmélete támogatóra talált, mégpedig a világ egyik legkiemelkedőbb és legnagyobb tiszteletnek

Az Egyiptom-kód nem kevesebbre vállalkozik, mint hogy bebizonyítsa, létezett a Nílus völgyének geográfiájában tükröződő „ kozmikus Egyiptom”, amelyet a csillagász papok – élükön a napkirállyal – irányítottak

örvendő egyiptológusa, Sir I. E. S. Edwards személyében, aki gálánsan és nyíltan kiállt a szerző mellett a BBC egyik dokumentumfilmjében, támogatva egyes elképzeléseit. A tudományos viták ellenére nem adta fel az elveit, úgy érezvén, hogy elmélete nemcsak komoly érdeklődést és

támogatást váltott ki a közvéleményből, hanem talán megadja a piramisok rejtélyének „hiányzó láncszemét” is.

Mi is ez a hiányzó láncszem? A szerző arra a következtetésre jutott, hogy az ókori egyiptomi papi uralmat a *Maat* nevű kozmikus rend irányította, amely pedig nem más volt, mint az ég rendje, ami a Nap, a Hold és a csillagok megfigyelhető, pontos és előre jelezhető ciklusait jelenti. Ez a *kozmoszrend* hitük szerint mélységesen befolyásolja a Nílus oly fontos évenkénti áradását. Ez az ismétlődő csoda megújította a termést, és új élettel árasztotta el Egyiptomot. Az egyiptomiak már fejlettségük korai szakaszán megfigyelték, hogy az Orion csillagai és a Szíriusz eltűnnek a nyugati láthatár mögött március végén a napnyugta után, és hosszú ideig láthatatlanok maradnak, az „alvilágban” tartózkodnak, mielőtt újra felbukkannának június végén a hajnali keleti égbolton. Épp amikor a Nílus vize emelkedni kezd. A csillagászpapok azt is megfigyelték, hogy ebben a fontos időszakban, amikor a csillagok „megmerítkeznek az alvilágban”, a Nap közvetlenül a Plejádok fényes csillagcsoportja alatti ponttól (ez jelzi a tavaszpontot) kezdve végighalad az ekliptika mentén egészen addig, míg oda nem ér az égen látható Oroszlán csillagkép mellkasa alá (ez jelzi a nyári napfordulót), és „felhozza” az Orion csillagképet és a Szíriuszt. Megfogalmazódott tehát fejükben a gondolat, hogy amikor a napisten végigutazik az égen ezen szakaszán, mágikus rítust hajt végre, egyfajta kálváriát jár be, ennek köszönhetően újjászületnek a csillagok, és újjászületik a Nílus is, amikor június végén a Szíriusz felbukkan hajnalban a keleti láthatáron. Ez épp a nyári napfordulókor történik, amikor a Nap eléri északi deklinációjának szélső pontját – jó okuk volt tehát arra, hogy ezt az időpontot az újév napjának tekintsék, és többek között „Ré, a napisten születését” tiszteljék benne.

Az Egyiptom-kód nem kevesebbre vállalkozik, mint hogy bebizonyítsa, létezett a Nílus völgyének geográfiájában tükröződő „kozmosz Egyiptom”, amelyet a csillagász papok – élükön a napkirállyal – irányítottak, amely korszak több mint három évezreden át tartott, és a mai napig tetten érhető a fennmaradt piramis- és templommaradványok elrendezésében.

Mindazoknak ajánljuk ezt az értékes képanyaggal, függelékkel, jegyzetekkel ellátott több mint kétszáz oldalas kiadványt, akik szeretnek búvárkodni az ókorban az asztronómia, az irodalom, a nyelvészet, valamint a történelem és az ezotéria közös halmazának izgalmas útvesztőiben.

Borító tervezés alatt
Alexandra Kiadó

SZEPESI DÓRA